

‘Het leek alsof 37 jaar ellende van mij afviel.’

Het verhaal van Ronald Brugman

DOOR RONALD BRUGMAN

Ronald Brugman werd met een hazenlip geboren. Hij vertelt hoe hij vroeger daaronder gebukt ging, depressies, mensenvrees en zelfmoordgedachten had, en hoe Jezus zijn leven veranderde.

Mijn jeugd

In de eerste jaren van mijn leven moest ik door mijn hazenlip veel operaties ondergaan. Omdat ik op jonge leeftijd vaak alleen in het ziekenhuis moest achterblijven, ontwikkelde ik een enorme verlatingsangst. Ik dacht dat ze niet van mij hielden, omdat ze me daar alleen achter lieten. In mijn jonge jaren was ik vaak op mezelf en leefde ik in een soort fantasiewereld. Ook werd er een ruis aan mijn hart geconstateerd. Door de vele operaties en controles was ik heel vaak in het ziekenhuis. Daar werd ik vaak door zes of zeven studenten in een academisch ziekenhuis onderzocht en van alle kanten geobserveerd. En ze spraken er dan over, terwijl ik erbij was, wat er allemaal aan mij mankeerde. Er was toen praktisch geen nazorg; het was allemaal erg klinisch. Dit in combinatie met de mensen die mij bespotten en uitlachten en vaak een scheve mond trokken, gaf mij het idee dat er iets niet goed aan mij was, dat het mijn schuld was en dat ik een soort vloek was. Door mijn teruggetrokken gedrag ontwikkelde ik een gedragsstoornis en wist ik eigenlijk niet hoe ik me moest gedragen onder mensen. Hierdoor had ik totaal geen respect voor gezag en deed ik feitelijk waar ik zelf zin had. In mijn jeugd deed ik dan ook alles wat God verboden had.

Toen ik negentien was en uit dienst kwam, ging ik aan het werk. Daar ontmoette ik een lief meisje dat zei dat ze me leuk vond. Ik kon echter niet accepteren dat iemand van mij kon houden. Ik had onbewust een muur om mezelf heen gebouwd, waardoor ik uit angst om gekwetst te worden niemand toeliet. Maar ik kon er zelf ook niet uit. Ik durfde mezelf niet te geven aan iemand. Hierdoor werd ik erg depressief en dit kon soms wel drie weken duren. Feitelijk was iedere relatie die ik aan wilde gaan al mislukt

voordat zij begonnen was. Deze periode heeft vijftien jaar geduurd. Ik rookte veertig sigaretten per dag om me door de dagen heen te slepen. En het ging soms gepaard met alcoholmisbruik en pornoverslaving. Ik durfde ook geen plezier te hebben, want altijd als ik gelukkig was, kwam er wel een opmerking of grap over mij en dan voelde het alsof er een mes in mijn hart werd gestoken.

Voor de *buitenwereld* hield ik de *schijn* op dat ik het *allemaal onder controle* had.

Door het gevoel dat ik niet geaccepteerd werd zoals ik was, had ik een soort trots en hoogmoed in mijn gedrag ontwikkeld. Dat uitte zich op een manier dat ik echt liefdeloos en meedogenloos was, als mensen niet aan mijn normen voldeden. Ook uit een soort zelfbescherming pakte ik in een groep of op mijn werk degene die de grootste mond had keihard aan. Ik zette deze vaak zo op zijn nummer dat iedereen bang voor mij was, zodat er geen opmerkingen meer over mij gemaakt zouden worden. En als ik het gevoel kreeg dat ik onterecht behandeld werd, dan kon ik jaren haat en wrok tegen die persoon koesteren.

Depressies, mensenvrees en zelfmoordgedachten

Toen ik dertig was, vond ik iemand leuk. De vriendengroep waar ik mee omging, had haar een beetje voor het blok gezet op een feestje. Ze zeiden dat je toch niet verliefd kunt worden op iemand met een hazenlip. ‘s Nachts heb ik toen ontzettend gehuild en mezelf ingebeeld dat ik niet voldeed